

Vezető egyházi személyiségek eskütétele a városi tanács v. b.-elnöke előtt

Tegnap délből a szegedi római katolikus, a református és az orthodox egyház vezető képviselői jelentek meg Biczó György, a városi tanács v. b.-elnöke előtt, hogy az állam és az egyház együttműködésének jegyében egymást követően esküt tegyenek a Magyar Népköztársaság alkotmányára, az állami és hivatalos titok megőrzésére, a dolgozó nép érdekében szolgálásra és a Magyar Népköztársaság meg erősödésének és fejlődésének előmozdítására. Az eskütételre megjelent vezető szegedi egyházi személyiségeket Biczó György, a városi tanács v. b.-elnöke, Tari János, a v. b.-elnök-helyettese és Dáni Sándor, a v. b. titkára fogadta. Megjelentek az eskütételre többek között Merksz Elemér püspöki helytartó, dr. Pataky Kornél püspöki irodaigazgató, dr. Szilas József, a szegedi teológia rektora és Molnár Antal kanonok, a római katolikus egyház képviselőiben, továbbá a református

és az orthodox egyház szegedi vezetői.

A római katolikus egyház képviselőiben megjelent esküttevők nevében dr. Pataky Kornél kanonok, püspöki irodaigazgató foglalta össze az eskü jelentőségét.

— Az eskü minden időben nagy dolog volt és napjainkban is az. Amikor idejöttünk esküdni, elgondoltam: a papi szellem és papi tevékenység sarkpontja — mondotta — a rossz elleni küzdelem és a jó, a hasznos támogatása, építése. Ehhez a két törekvéshez együttesen kell biztosítanunk a békés légkört, és hiszem, hogy az állam és az egyház szándékai találkoznak ebben a közös tevékenységben.

— Esküdünk és tudjuk, hogy milyen felelősséget jelent számunkra ez az eskütétel.

A városi tanács vezetőinek és az egyházak vezető személyiségeinek találkozója a hivatalos aktus után rövid baráti beszélgetéssel folytatódott.

Gyorsan épül a mihályteleki apró emberké második otthona

Szeged-Mihályteleken, a „fűttől” jobbra megakad a szem egy nagyszabású, új építkezésén. A most születő újról, a napközi otthonos óvodáról — amely ugyancsak a társadalom erejével, az emberiség építőköveiből valósul meg — írunk már lapunkban. Most történetének újabb lapjáról adunk szűkszabott tájékoztatást.

A mihályteleki apró emberké második otthona napról napra formálódik. Jelenleg már a tetőszerkezetét állítják össze. Az ehhez szükséges nehéz anyagokat a Zalka Máté laktanya honvédelmi szállították a helyszínre és ezzel biztosították a munkák folyamatosát. A laktanya parancsnokai igen megértően működtek közre, hogy mielőbb betölthesse hivatalát az óvoda. Megkezdik majd a falak belső pucolását is és újabb intézkedések történtek, hogy a belső berendezések a lehetőség szerint leggyorsabban rendelkezésre álljanak. Az építkezést megnézték, színter segítséget ígértek: Lacsnó Mihályné országgyűlési képviselő, és Farkas Istváné, a városi nőtanács titkára. Szerdán este dr. Berkes Pál, a városi tanács egészségügyi osztályának vezetője, a társadalmi munka odaadó támogatója dr. Fülöp Pállal, az óvoda megteremtésének fáradszorgalmas munkásságával Mihályteleken járt, s megtekintette a munkálzatokat. Dr. Berkes Pál hangoztatta, a tanács továbbra is segítséget ad, hogy minél gyorsabban üzemeltethessék a napközi óvodát. A jövő év tervéről szólva elmondotta, a tanács azon lesz, hogy tovább korszerűsítsék az óvodát, elektromos vízmelegítővel, mosógéppel, stb.

A budapesti Képzőművészeti Alaptól az óvoda két főfalára egy-egy mozaik képet kértek. Egészen bizonyos, hogy a képzőművészek nagyon szívesen tesznek eleget a kérésnek, s hozzáadják a maguk segítségét ahhoz, hogy igazán gyönyörű legyen az egyszerű, dolgos szülők gyermekeinek óvodája.

A napközi otthonos óvoda iránt a szülők körében rendkívül nagy az érdeklődés. Eddig már közel 70 szülő — termelőszövetkezeti tagok és gyári munkások — jelentették be: szeretnék, ha gyermekük helyet kapna az óvodában. Most az illetékesek segítségével azt tervezik, hogy az új óvoda megnyitására a helyi iskola tanulószobájában működtek a »pótóvodát«. Még nem tudni, hogy ez sikerrel jár-e. Annyi azonban bizonyos: rendben és gyorsan épül Mihályteleken a napközi otthonos

nos óvoda, hogy nem is sokára betölthesse nagyon szép hivatalát.

A baktói agronómus tudománya

Szeretnék most kézenfogni minden egyéni parasztembert, s elvezetni ide, a baktói határba, hogy nézzen a szemével, halljon a fülével és gyönyörködjön a szívével. Lássa, miként szelidül, törpül az egykor oly kegyetlen, kérlelhetetlen Baktó, az ész és az összefogás ereje előtt.

A messziről jött idegennek első benyomása, hogy tán valamiféle nagy-nagy költéssel kiépített állami mintagazdaságban jár. Pedig szó sincs erről. A baktói Felszabadulás Tsz 1500 holdas birtoka ez. Katonás rend mindenütt a határban. A szinte mértani pontossággal kirakott trágya-szarvasok, buján zöldellő lucerna, búza, árpa, búkkönyöstáblák valósággal beszélnek. Bemutatják a derék tagság mellett a fiatal, örökké számológató, tervező agronómust, Szilágyi Ernőt.

Egy éve még csupán, hogy megérkezett, s a baktói szövetkezeti emberek szorgalmához hozzáadta a főiskolán szerzett tudományát. Azóta gyorsan simulnak a határ arculatainak régi, megszokott komor redői, s az emberekkel együtt válik derűsebbé, gazdagabbá. Amikor megjött — tagtársai mondták el — szervezőtlen, össze-visszaságot talált. Nem volt semmilyen vetésforgó-rendszer, nem voltak az állattenyésztésben takarmánynormák, s ennél fogva nem is lehettek olyan konkrét fejlesztési tervek sem, melyeknek megvalósulásában teljességgel bízni lehetett volna.

A virágzó szövetkezeti gazdálkodás kulcsa

a jó állattenyésztés megteremtése. Ez volt hát az egyik, amivel elkezdte Szilágyi elvtárs. Ehhez aztán szorosan kapcsolódott a többi is. A nagyobb állattartáshoz rengeteg takarmány kell. El kellett hát készíteni a helyi viszonyoknak legjobban megfelelő vetésforgókat. Ki kellett dolgozni a korszerű takarmányozásban nélkülözhetetlen »zöldfutószalag« rendszert: milyen takarmányból, mennyit és mikorra?

Húsz-ötvenholdas táblákra osztotta a birtokot, s a táblákat négyféle forgóba sorolta be. Van egy öntözéses üzemegysége a szövetkezetnek, ahol fő növény a rizs, de nem az ismert, s elavult régi monokultúrák viszonyok

BARBAMID DEMALGON SEVENAL

Amit a cím mond, ma még utópia. De most, az úrhajók és az atom-tenger-alattjárók századában, amikor egymásután válnak konkrét valósággá azok a dolgok is, melyekről akár harminc évvel ezelőtt is csak hőbortások merhettek álmodozni — most semmi sem lehetetlen.

Igen. Az sem lehetetlen, hogy Szegeden gyógyszergyár létesüljön.

A gyógyszeripar szerepe

Könnyűiparunknak — bárán mondhatjuk — talán legfontosabb, de nemzetgazdasági szempontból mindenestre legjelentősebb ága a gyógyszeripar. A magyar gyógyszeriparnak komoly hagyományai voltak, s a két világháború között az európai piacon a német gyógyszer legerősebb konkurrensként tartották számon.

Az Állami Tervhivatal tizenöt éves gazdaságfejlesztési terve többek között igen komoly szerepet szán az egyes iparágak között a gyógyszeriparnak. Tízévtől év alatt 270 százalékkal akarják emelni a magyar gyógyszeripar volumenét, s ezen

belül is 400 százalékkal a gyógyszerexportunkat. Ennek a nagy horderejű tervnek a megvalósítása természetesen a magyar gyógyszeripar jelenlegi kapacitása mellett lehetetlen volna. Mind anyagi-műszaki, mind pedig tudományos erőket tekintetében meg kell mozgatni, be kell vetni azokat a tartalékokat, amelyek eddig jobbára kihaszánlatlanok voltak, s emellett természetesen gondoskodni kell új erőket fölönváltatásáról is.

Pesten már van két gyár

Mindezek figyelembevételével vetődött föl ismét egy új, modern gyógyszergyár létesítésének terve, amely nagyüzemszerűen termelve, a rendelkezésre álló tudományos erőket, gyógyszervegyészek és farmakológusok bevonásával vállalkozna új, nagy hatású gyógyszerek kísérletezésére és előállítására is. A gyógyszerexport nagyarányú fokozására való tekintettel az új gyógyszergyár profiljában különösen ez az utóbbi feladat kapna döntő súlyt.

A főváros ma már éppen beépítettsége miatt képtelen helyet biztosítani egy teljesen új nagyüzem fölépítése számára. De még ha volna is hely, csupán az a tény, hogy Budapesten már két gyógyszergyár dolgozik, a Chinoin és a Kőbányai Gyógyszergyár, indokolatlanná tenné egy harmadiknak, a másik kettő mellé való zsúfolását. Már csak azért is, mivel megfelelő számú tudományos munkaerő sem állna az új gyógyszergyár rendelkezésére, hiszen a két régi gyár csaknem teljes számban tudja foglalkoztatni a fővárosban dolgozó, gyógyszeriparban jártas tudományos kádereket, a szakemberekről nem is beszélve. Indokolatlan, sőt helytelen volna tehát az új üzemet Budapestre létrehozni, vagy akár másutt is, pusztán csak azért, mert ott már van hasonló létesítmény.

A Tisza adná a vizet

Szegednek régóta dédelgetett álma egy gyógyszergyár létesítése. Mindezekre azonban csak álom, csak megvalósíthatatlan vágy maradt. Pedig, ha jól megnézzük, vidéki városaink közül talán épp Szeged az, amely minden szempontból meg tudna felelni az új gyár építése által támasztott követelményeknek.

Először is a hely és a szükséges energia tekintetében: tudott dolog, hogy egy nagyüzemnek, de különösen egy gyógyszergyárnak, mindenképpen nagy mennyiségű ipari vízzel van szüksége, ezért olyan helyen kell fölépíteni, ahol rendelkezésre áll a szükséges vízmennyiség. Ilyen szempontból ideális telephely volna a Tiszapart. És nem csupán a szükséges ipari víz megszerelhető volna itt. Ugyanis legalább ennyire fontos szempont az is, hogy az üzem termelésébe közben fölgülemelő mellékterméket, szennyvizet legyen hová elhelyezni. S ezt a földadatot ismét csak előláthatná a Tisza. És ezen kívül még egyet. Segíthetne jelentős mértékben a szállítási problémáinak megoldásában. Mind a fenti szempontok, mind pedig az energiaellátás csöppet sem mellékes követelményeinek figyelembevételével az újszegedi Tiszapartnak a Kender- és Lenszövő Vállalat mellett kihasználhatatlan területe kiválóan megfelelne az új üzem fölépítésére, mint ahogy ezt az Orvostudományi Egyetem tanácsa által kidolgozott és műszaki szakértők által jónak minősített tervezet részletesen kifejti. Hely és energia szempontjából tehát az érvek döntő része Szeged mellett szól.

Tudományos káderekben sincs hiány

És mi a helyzet az érem másik oldalán, a szükséges tudományos és műszaki káderekkel illetően?

Nos, ebből a szempontból talán még kedvezőbbek az esélyeink. De hadd mondják el véleményüket azok, akik legilletékesebbek nyilatkozni erről a problémáról.

Először dr. Ivánovics György Kossuth-díjas akadémikust, a Mikrobiológiai Intézet igazgatóját kerestük föl, aki több mint 20 éve állandó kapcsolatban áll a magyar gyógyszeriparral.

— Néhány mondatban összefoglalva — mondotta —, először is talán azt kellene leszögeznem, hogy az új gyógyszergyárnak feltétlenül olyan városban kell létesül-

nie, ahol közvetlenül számíthat a megfelelő egyetemi kutatóintézetek állandó segítségére, támogatására, különösen, ha a profiljának alapját új gyógyszerek előállítására képezi majd. Szegeden mindezek az intézetek adva vannak. A gyógyszer-vegytani intézetben dr. Közéghy Dénes igazgató vezetésével kitűnő gyógyszervegyészek dolgoztak eddig is a magyar gyógyszeripar számára. Dr. Jancsó Miklós professzor intézetének, a Gyógyszerintézetnek gyógyszerhatástani és egyéb jellegű kutatásait világszerte figyelemmel kísérik. Az én intézetem is végez rendszeresen munkát a magyar gyógyszeripari üzemek számára. Emellett igen nagy jelentőségű például az a tény is, hogy vidéki városaink közül egyedül Szegeden van gyógyszerészeti kar. A TTK vegyészeti és gyógyszerészeti karai gondoskodnának az új üzem számára szükséges középkezelő munkákról is. Az sem mellékes szempont, hogy vari Szegeden egy Vegyipari Technikum is. Lényegében tehát, ha csak az egyetemet végezték elhelyezkedésének kérdéséről nézzük is, célszerű és hasznos volna, ha Szeged kapná az új gyógyszergyárat.

Szegeden sokai segítene

Dr. Jancsó Miklós Kossuth-díjas akadémikust, a Gyógyszerintézet igazgatóját kerestük meg ezután. Milyen érveket tudna még föl sorakoztatni az eddigiek mellett, hogyan látja ő ennek a kérdésnek a leghelyesebb megoldását?

— Teljes egészében egyet értek azzal, amit Ivánovics kolléga a problémát illetően elmondott. Talán még azt tenném hozzá, hogy már csak azért is fontos volna a gyógyszergyárnak egyetemi városban létesülnie, mert így egy állandó és mindkét fél számára hasznos viszony bontakozhatna ki. Az egyetemi hallgatók a gyárban, már az egyetemi oktatás ideje alatt, esetleg annak keretében is, tanulmányozhatnák a különféle gyógyanyagok nagyüzemi előállítását, s ez nagyon megkönnyítene aztán a gyakorlati munkába való bekapcsolódásukat az egyetem elvégzésével. Ugyanilyen mértékben hasznos volna a gyár számára is, ha menetközben választhatná ki még az egyetemi hallgatók közül a maga számára szükséges káderutánpótlást. Enn úgy gondolom, ezek az érvek talán mégis Szeged javára fogják eldönteni a nagy kérdést és Szegednek mégis lesz majd gyógyszergyára.

S a város iparosítása szempontjából is fontos e kérdés kedvező megoldása. Az elmúlt 15 esztendőben, a textilfonodán kívül, Szeged nem kapott számottevő ipart. Az elmúlt évek során jelentős kérdéssé vált a részleges munkanélküliség. És véleményünk szerint ez is lényeges szempont — Szeged iparosítását illetően.

A kérdés még eldöntetlen. Még folyik az érvek csatája. De reméljük, hogy az itt felsorakozó gondolatok is a merlekg serpenyőjébe kerülnek a döntés előtt.

Papp Lajos

között. A rizs után fekete ugar, takarmánykeverék, csalamádé, silókukorica és éffélék következnek szabályos sorrendben és aztán jön ismét a rizs. A következő két vetésforgó mindkettő hatos. Az első istállótrágyával vetett cukorrépával kezdődik. A másik év búza, a harmadik pedig kukorica. Ezután őszi takarmánykeverék következik kukoricával megosztva. Az ötödik: szőlőszőlőkörny, silókukoricával. A hatodik pedig őszi árpa és búza. A másik forgó istállótrágyával, vagy kukoricával kezdődik, utána búza, burgonya, őszi árpa, ismét kukorica, majd pedig tavaszi kálászos és búza követi egymást évenként. A hetedik esztendőben vetnek lucernát vetésforgón kívül. A negyedik vetésforgóba tartozik a több mint 130 holdas, vízágyúkkal öntözhető kertgazdaság, melyben a zöldegyfélék mellett a legfőbb helyet a fűszerpaprika termesztése foglalja el, a maga negyven katasztrális holdjával.

Ez a szervezés már az idén lehetővé teszi, hogy a takarmánytermelés mintegy megkétszereződjék. Helyesebb azonban, ha a számok beszélnek. Készül

az idén 1200 köbméter siló.

Egy része őszi vetésű rozsosbúkkönyösből, más része silókukoricából és répaszeletből. Elraktározni majd télire 2000 mázsa prizmazott répat, 3500 mázsa lucerna- és rétiszenát. Ezeket túl a korra tavasztól decemberig tartó zöld futószalagban feletésre kerül 26 ezer mázsa zöldtakarmány. Ez a tervezett minimális szükséglet, melynek még gyengébb időjárás mellett is meg kell lennie. Viszont közepesen kedvező nyár esetén az említett tételeknél lényegesen nagyobbak lesznek a takarmánykészletek. A szövetkezet földterülete nem változott lényegesen az utóbbi egy év alatt. Mégis a takarmányhozamok megfelelő szervezetség eredményeként most a szemünk láttára duplázódnak meg. Ennek megfelelően legalább a kétszeresére növekedhet a szövetkezeti jószágállomány is. A gazdasági év végéig 50 darabbal gyarapszik a fejős tehének száma, a jelenlegi 42 helyett 92 lesz. Lenni kell az év végén még 29 vem-

hes tenyészüzőnek, valamint 58 hízó marhának is. Most a nyári hónapokban 102-vel növelik meg a tehének jelenlegi férőhelyeinek számát. A nagy építkezés máris szépen halad.

Más szövetkezetek okulására nem árt, ha ide írom, miből is áll

Szilágyi elvtárs „zöldfutószalagja”.

Márciusban kezdődik el a rozsosbúkkönyvel. Ez »futó« az őszi árpásbúkkönyv érkezéséig, s a maradék silóba kerül. Ezt követi a német szőlőszőlőszőlőkörnyös keverék. Ezt a zaboskeverék váltja fel. Aztán jön a borsos csalamádé, majd pedig a másodvetésű csalamádé kerül etetésre. Ez eltart egészen addig, amíg »befut« az őszi takarmányképoszta, mely decemberig szerepel megfelelően adagolva a marhaállomány »étlapján«. Ezután kezdődik el a téli takarmányozás a különböző silókészítmények, széna, lucernakazlak megbontásával.

Ilyesmí bizony. Szilágyi elvtárs érkezése előtt ebben a tsz-ben sem volt. Tavaly még megtörtént az a sajnálatos eset, hogy egész nyáron nem volt zöldtakarmány, a télire valóhoz kellett nyúl. Ugyancsak a mezőgazdaság előrelátásának köszönheték, hogy a télen mégsem következett be takarmányhiány. Egyszer s mindenkorra

száműzte az állattenyésztésből a szemmértéket.

Méretlenül nem szabad a kazlakat berakni a szérűskertbe, nem szabad a takarmányt sem méretlenül tenni az állat elé. Így nem érheti sohasem meglepetés a tagságot. Egy-két mázsa differenciával egy évre előre pontosan tudják, milyen takarmány meddig elegendő.

A baktói Felszabadulás Tsz tagsága régebben — mi tagadás — afféle »ha van, úgy is jó, ha nincs, úgy is jó« feleslegesen parancsolgató embernek tartotta az agronómust. Ma viszont közlülük akárhányat kérdezzük, mind azt mondja: Ernő, az más. Ó tud. Az ő tudománya sokat ér nekünk.

Csepi J.